

Sota el cel del Puig

Revista de l'IES Puig Castellar

Artícles

Notícies

Recomanacions

Dibuixos

Jocs

Textos

núm 22 2ª etapa

Curs 2005-2006

EL PEBRER BORD

Curiositats

El pebrer és un arbre resinós agradablement aromàtic, amb saba lletosa. El tronc sovint nuós i tortuós. Les branques flexibles i carregades d'un bonic fullatge. Les fulles compostes de 7 a 13 parells de folíols estretament lanceolats. Les petites flors apareixen reunides en llargs ramells. Els ramells femenins formen vistosos penjolls de petits fruits rosats o vermellosos que semblen boletes de collarets. Sempre verd, tot l'arbre exhala una flaira aromàtica de pebre. És nadiu d'Amèrica. Es planta com a arbre ornamental. El fruit té un gust picant que recorda el del pebre autèntic. L'escorça, la resina del tronc, les fulles i el fruit s'han usat com a medicina casolana als països d'origen.

Aquest arbre es troba en el nostre pati, n'hi ha uns quants, que ens donen ombra a l'estiu quan la calor i els raigs del sol són insuportables.

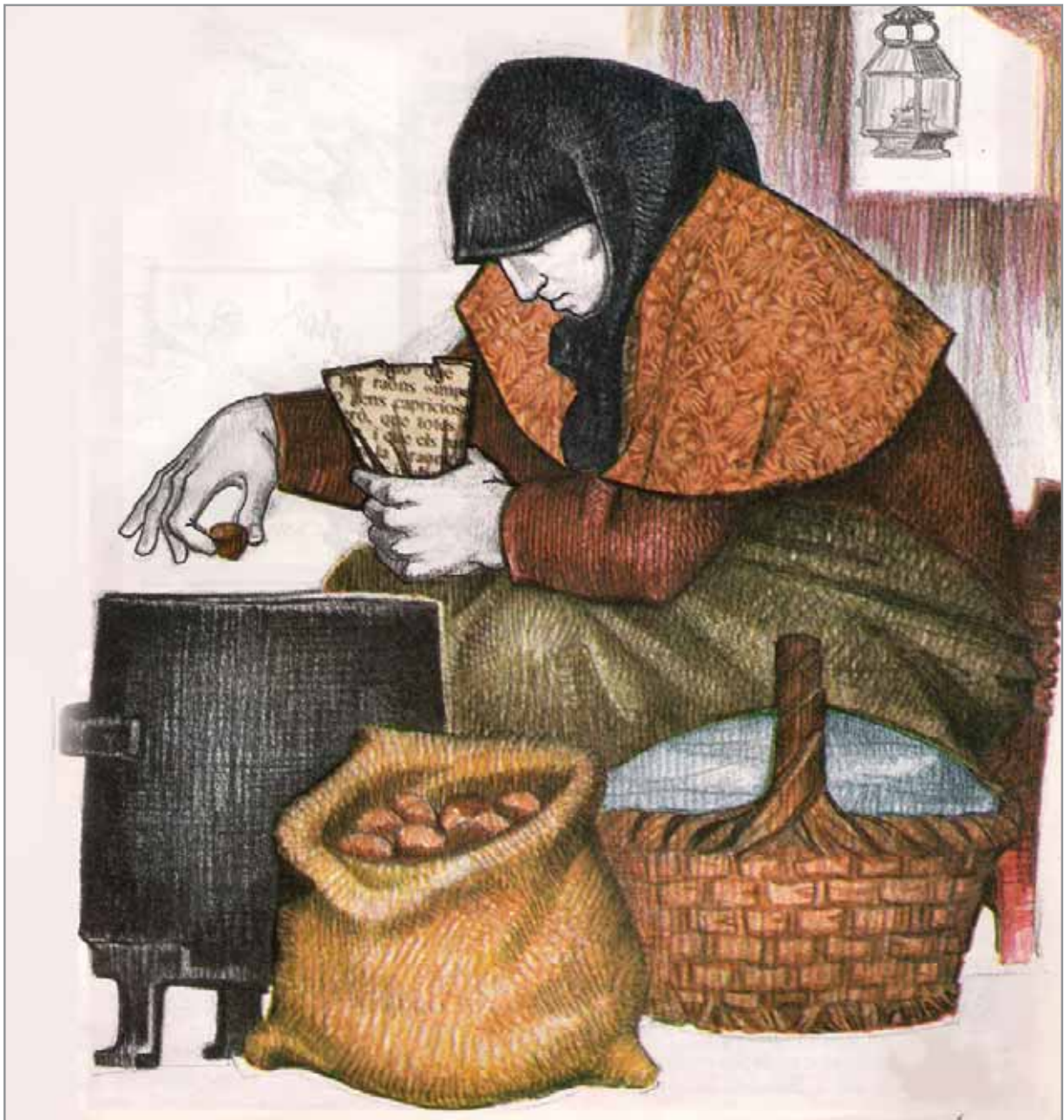
Les seves branques en forma de desmais ens aixopluguen de la calor i donen un aspecte vigorós i alegre al paisatge que veiem des de les aules, quan necessiten descarregar el cap i la vista per uns instant proporcionant-nos uns moments de descans i relaxació.

Els seus fruits de color vermell intens són unes gotes d'alegria dins la verdor del seu capçal.

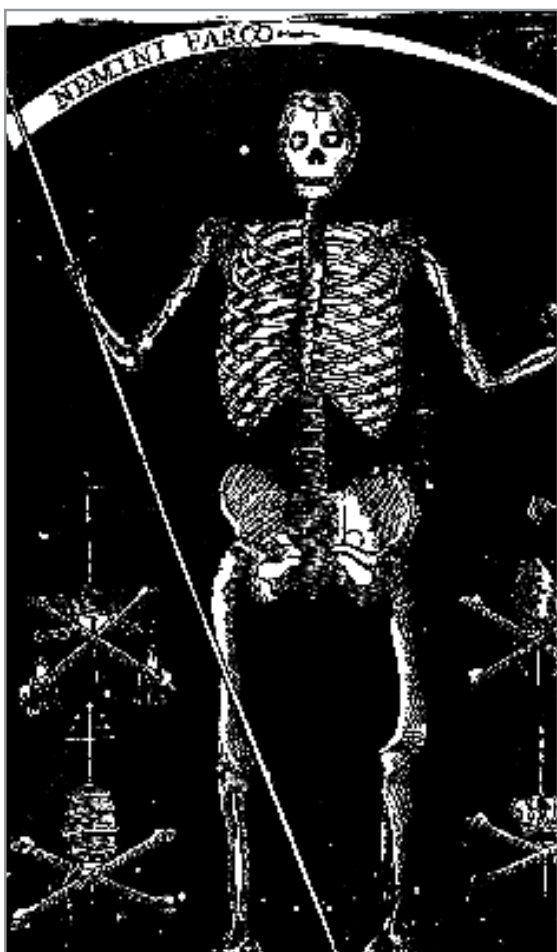
NOVEMBRE: Castanyes i Panellets.

Durant el mes de novembre apareixen als carrers de les nostres ciutats uns personatges molt entranyables i típics: Les castanyeres, aquelles dones que ens ofereixen l'escalfor d'unes castanyes recent torrades i la dolçor dels caramelats boniatos. Aquesta tradició es conserva des de fa molts anys i a la nostra ciutat només en queda una, La Marina, que té la seva parada de castanyes al carrer de sant Carles, just una mica abans d'arribar a la Biblioteca Central.

LA FESTA DELS MORTS

Des de temps remots, diferents cultures i civilitzacions, allunyades en la geografia i en el temps, han celebrat, els primers dies del mes que nosaltres anomenem novembre, una festa dedicada al record i la relació amb els difunts. Les raons d'aquesta coincidència són inherents a la mateixa dinàmica de la majoria de festes del calendari tradicional: el seguiment del cicle natural, el curs vital de la natura i els períodes estacionals de fred/calor, llum/foscor, etc.

Tots Sants, la festa dels morts, ens arriba en un moment clau de l'any, un moment en què la mateixa natura sembla morir. Ha passat el temps de l'abundor, de les collites de l'estiu i de la verema... Les fulles de molts arbres cauen i la terra sembla esmorteïda. És el temps de la sembra; els camps, però, restaran erms fins que amb la primavera retorni la vida. Comença el temps fred i les nits són més llargues. Tot plegat, la idea de la mort es fa present en un període concret que, dels celtas als egipcis, dels romans fins a nosaltres mateixos, ha estat celebrat com el temps dels difunts.

Sembla que la nostra festa deriva, en concret, de la festa celta dels morts, anomenada **Samain** o **Samhain** en els llenguatges gaèlics. El culte als difunts era una part molt important de la religió dels antics celtas, fet encara avui constatable en la riquesa i la varietat de les tradicions folklòriques relacionades amb els morts que conserven els pobles d'arrel cèltica. Per als celtas,

l'any estava dividit en dos períodes: el temps clar i el temps fosc. Els dies del **Samain** obrien el període d'obscuritat. Eren considerats uns "temps fora del temps", entre les dues meitats de l'any, i les terres de l'altre món estaven obertes i entraven en contacte amb el món dels humans.

Malgrat la seva cristianització, la festa de Tots Sants ha conservat en el seu costumari tota una sèrie d'elements que corresponen a creences anteriors al cristianisme.

LES VISITES AL CEMENTIRI

El dia de Tots Sants i, sobretot, el dia de Difunts, el 2 de novembre, la gent va als cementiris a visitar les tombes dels avantpassats, a guarnir-les amb flors i a arranjar el seu aspecte exterior. Aquest és un costum fonamentalment urbà, doncs en molts pobles, fins no fa tants anys, els cementiris eren al mateix costat de l'església i la gent hi passava cada dia. Aquest és un fet constatable a l'actualitat a les poblacions de muntanya.

Les visites al cementiri tenien un caire més ampli que l'anar a visitar les tombes familiars: la gent es passejava pel cementiri -o d'un cementiri a un altre, com a Barcelona, on n'hi ha més d'un- com qui va a donar el tomb per un parc. S'observaven les tombes i els mausoleus, els guarniments que hi havia en cada una... La posició social de les diferents persones o famílies no deixava, doncs, de quedar reflectida fins i tot després de la mort. Encara avui, molta gent es dedica, en aquesta diada dels Difunts, a portar flors no només als parents més propers, sinó a familiars més llunyans, amics o coneguts traspassats recentment. La visita al cementiri constitueix, ara per ara, un dels pocs signes col·lectius de record dels difunts a la nostra societat.

Tradicionalment s'ha considerat la mort com un fet quotidià, inevitable i lògic en la mesura que forma part del cicle natural que afecta persones, animals i plantes. *La mort és llei de vida*, afirma la dita popular. I en la concepció cíclica del temps i de l'existència que tenien les societats tradicionals, la mort era acceptada com un fet absolutament normal. La mort temuda era la imprevista: les desgràcies, la mort d'un jove, els mals dolents, les epidèmies, que trencaven el cicle natural en què els fills enterren els pares.

La concepció de la idea de la mort ha canviat força en la nostra societat, i fins i tot la forma de morir. És ben diferent morir a la casa pròpia, envoltat dels familiars, que a un hospital. La mort natural -avis, familiars vells...- és amagada o dissimulada als nens. En canvi, les imatges de la guerra o dels accidents es repeteixen constantment als mitjans de comunicació. La mort adquireix així un caire catastròfic i terrible, com mai l'havia tingut, que contrasta profundament amb l'acceptació natural que es troba implícita en els refranys, creences, pràctiques i tradicions populars referents als difunts.

GASTRONOMIA DE TOTS SANTS

LOS HUESOS DE SANTO

Aunque el nombre pueda resultar un poco macabro, los Huesos de Santo son unos deliciosos rollitos de pasta de almendra en forma tubular-de hueso- muy típicos de Castilla y la zona centro de la península. Son muy parecidos a los panellets catalanes, pero tienen unas ligeras diferencias.

INGREDIENTS para unos 60 huesos

Para la masa

500 gr. de azúcar

400 gr. de almendras molidas

Un litro de agua

Zumo de un limón

Para el relleno

175 gr. de azúcar en polvo

Una taza de agua

PREPARACIÓ:

Se pone en una cacerola el azúcar, el agua y el zumo de limón, y se lleva a ebullición hasta obtener un almíbar bastante espeso, a punto de hebra, se añaden las almendras molidas y se mezcla bien, cuando esté espeso se saca del fuego y se deja enfriar.

Para hacer el relleno se pone el azúcar a derretir con el agua, se añade una cucharadita de glucosa se deja a hervir hasta que tomando este almíbar con una cucharilla al caer hace un hilillo fino, entonces se vierte en una jarra y se deja enfriar. Cuando está frío se hecha encima de las yemas de huevo y se va batiendo con un batidor de mano. Se vuelve a poner a fuego lento hasta que tome espesor convirtiéndose en una deliciosa crema. Se aparta y se deja reposar.

Volvemos sobre la masa que ya se ha enfriado. Se pone encima de un mármol i con un rodillo de cocina se extiende hasta dejarla de medio centímetro de grosor. A continuación se cortan cuadraditos de unos seis centímetros, más o menos y se enrollan encima de un palito delgado, juntando bien los bordes para que no se abra, se retira el palito y se dejan pasar unas cuantas horas. Cuando ya están secos y duros se rellenan con la crema que habremos apartado antes. Para finalizar, se hace un almíbar bien espeso que removeremos con una espátula para que se blanquee i con él bañaremos los Huesos que teníamos hechos. Y ya hemos terminado.

Buen provecho.

GASTRONOMIA DE TOTS SANTS

ELS PANELLETS

Els panellets són uns dolços de producció casolana feta amb ametlles, sucre, rovells d'ou. A la recepta original no se'ls hi afegia patata però actualment s'hi afegeix patata bullida o boniato. Un cop feta la massa es poden recobrir de pinyons, ametlla ratllada, coco o encenalls de xocolata.

INGREDIENTS per un 40 panellets

300 gr. de sucre normal

300 gr. d'ametlles crues mòltes

300 gr. de patata bullida amb pell i un cop freda, pelada.

Una llimona

Farina de blat de moro o Maizena

Dos ous

PREPARACIÓ:

Es prepara la massa de massapà que és la base del panellets. Es treballen les ametlles en pols, el sucre i les patates pelades i ben fredes, el sucre i les ratlladures de la pell de la llimona fins que quedi una massa homogènia. Seguidament, i amb les mans ben netes, en farem unes boletes de la mida d'una nou. Després les arrebossarem amb la Maizena i les passarem per la clara d'ou, ben batuda i ja les podrem decorar al nostre gust.

Arrebossarem les boletes així fetes, amb pinyons, ametlles filatejades o en granet, encenalls de xocolata, sucre i una cirereta al mig, coco ratllat, etc, aquí podeu deixar volar la vostra imaginació.

Després, per a què tinguin color, amb un pinzell es pinten amb el rovell de l'ou i es posen al forn, prèviament escalfat, uns 20 o 30 minuts, els heu de vigilar que no es cremin i que vagi de gust!

HALLOWEEN

Un cuento de Otoño. Según cuenta la historia ... Un hombre irlandés, tacaño y muy bebedor, llamado Jack, tuvo la mala fortuna de encontrarse con el diablo en un bar, en la Noche de Brujas, como algunos afirman. Jack había bebido mucho y aún tenía mucho más por beber, estaba apunto de caer en las garras del diablo. Pero pudo engañar al diablo ofreciéndole su alma a cambio de un último trago. El diablo se trans-

formó en una moneda para pagarle al camarero, pero Jack rápidamente lo tomó y lo puso en su monedero. Como Jack tenía una cruz en su monedero, el diablo no pudo volver a su forma original. Jack no dejaría ir al diablo hasta que le prometiera no pedirle su alma en 10 años. Diez años más tarde, Jack se reunió con el diablo en el campo. El diablo iba preparado para llevarse el alma de Jack, pero Jack pensó muy rápido y dijo: "Iré, pero antes de hacerlo, ¿me pasarías la manzana que está en ese árbol por favor?". El diablo pensó que no tenía nada que perder, y de un salto llegó a la copa del árbol, pero antes de darse cuenta, Jack ya había tallado una cruz en el tronco de un árbol con un cuchillo. Entonces el diablo no pudo bajar y se quedó sin atrapar a Jack y sin obtener su alma. Jack le hizo prometer que jamás le pediría su alma nuevamente, y el diablo tuvo que aceptar, pues no le quedaba más remedio. Jack murió unos años más tarde, pero no pudo entrar en cielo, pues durante su vida había bebido mucho y había sido un

estafador. Pero cuando intentó entrar, por lo menos en el infierno, el diablo tuvo que enviarlo de vuelta, pues no podía tomar su alma. "¿Adónde iré ahora?", Preguntó Jack, y el diablo le contestó: "Vuelve por donde viniste". El camino de regreso era oscuro y con mucho viento. El diablo le lanzó a Jack un carbón encendido directamente del infierno, para que se guiara en la oscuridad, y Jack lo puso en un nabo que iba comiendo, para que no se apagara con el viento. Jack fue condenado a caminar en la oscuridad eternamente. **Pero creo saber qué te estarás preguntando: ¿qué tienen que ver los nabos con las calabazas?** Aquí va la respuesta. Los pobladores de las islas británicas, especialmente Irlanda, son descendientes de los celtas, por eso como mandaba la tradición celta ahuecaban nabos y ponía carbón en ellos para iluminar, y así le daban la bienvenida a sus seres queridos y a la vez se protegían de los malos espíritus. Pero cuando los irlandeses llegaron a América, conocieron las calabazas y se dieron cuenta de que estas eran mucho más grandes y fáciles de ahuecar, desde ese día nadie ha crecido sin conocer la historia de Jack-o-lantern.

EL CEL DEL PUIG ET RECOMANA UNA PEL· LÍCULA...

The Merchant of Venice

Scholars have examined Shakespeare's *Merchant of Venice* for four hundred years and attempted to understand the anti-Semitism it contains. Was Shakespeare himself an anti-Semite, or was he simply portraying society around him? Michael Radford's sparkling new adaptation makes no attempt to avoid the issue: it is clear from the opening scenes that it will tackle the most unsavoury racial elements of the play head on. The first time we see Shylock he is spat upon by the merchant of the play's title before returning to his segregated Jewish ghetto. The cursory and commonplace way in which this racism is meted out pervades the film, and gives Shylock strong impetus to claim his pound of flesh.

The film also questions another key element concerning Shakespeare's text: is it a comedy, a tragedy, or somewhere in-between? The to-ing and fro-ing of the world's most eligible bachelors to decipher the code of Portia's caskets gives the play a frothy, comical air. But, uniquely in Shakespeare's work, it is counter-balanced with a dark heart in the form of the brutal treatment handed out to Shylock. Radford's own faithful adaptation, set and filmed in Venice itself, gives weight to both and makes a clear distinction between the two. Portia's remote and beautiful castle is softly lit and shimmers on the sea, while Shylock inhabits a grimy, dank and fog-infested city.

UN LLOC PER PASSEJAR PER SANTA COLOMA

LA PLAÇA MANELIC

La plaça d'en Manelic està situada a l'Avinguda de la Generalitat i a un extrem de la plaça hi ha el grup escultòric format per un pastor amb el seu gos i un be a sobre de les cames. El pastor representa Manelic, el personatge principal de Terra Baixa, una de les obres més populars de l'autor teatral Àngel Guimerà.

En els anys de la gran arribada de l'emigració, aquesta plaça va ser coneguda popularment i encara ho és per a molta gent com la Plaça del Borreguito.

Aquesta obra és de l'escultor Joan Gironès i Casas que va néixer a Vic l'any 1883. D'aquest escultor hi ha algunes obres més a Santa Coloma, com són els motius decoratius que hi ha a la casa situada també a l'avinguda de la Generalitat a tocar de la plaça d'en Manelic, aquesta casa i a causa de la temàtica de la seva decoració se la coneix com la Casa dels Nins.

A principis dels anys trenta va realitzar el bust de Josep Anselm Clavé, que avui es troba a la plaça Trias, al davant del cinema Capitol, reconvertit en el Bingo de la ciutat. Però no fou només aquesta l'activitat primordial de Gironès, també va ser un respectable escriptor i un gran difusor de l'esperanto.

UN DISC...

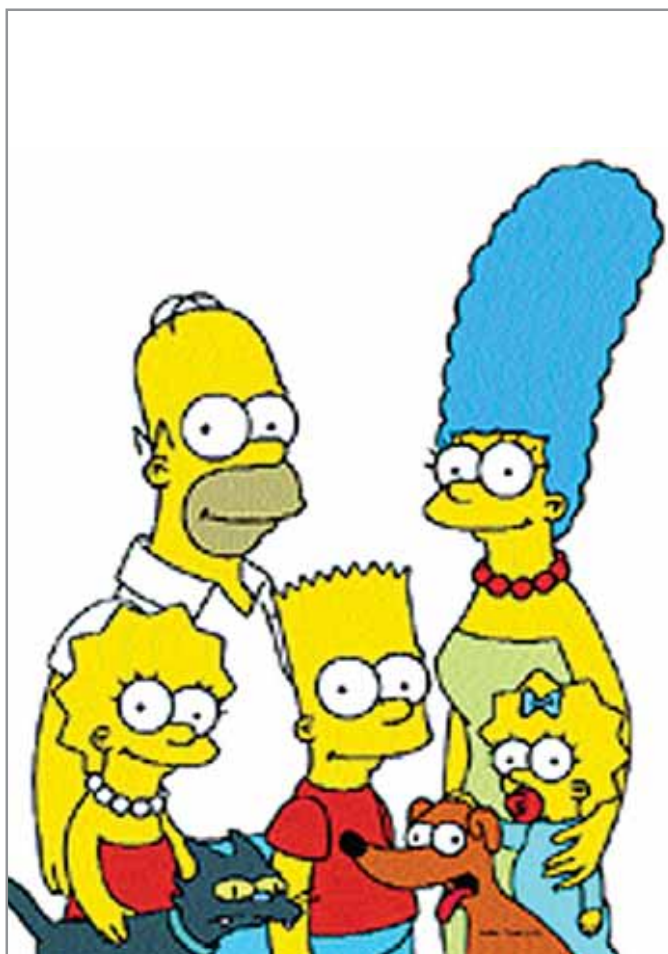
Segurament l'autor del disc recomanat no és massa famós, però segur que la seva música sí que ho és. Es diu **Danny Elfman** i és el compositor preferit de molts directors de cinema que l'han elegit com autor de les seves bandes sonores, també hi ha algun anunci de televisió que l'ha utilitzat, perquè és una música molt agradable i suggerent.

Per exemple és l'autor de la banda sonora de pel·lícules com **Eduardo Manostijeras**, **Charli i la fàbrica de Xocolata**, o la propera pel·lícula que estrenarà Tim Burton de dibuixos animats que es titula **La núvia cadàver**. També ho és del tema principal dels famosíssim **Simpson** i d'altres pel·lícules com **Batman for ever**, **Men in Black** o **Missió Impossible**.

L'anunci de TV, a què feia referència fa un moment és un anunci del perfum Chanel 5 on apareixia una noia vestida de caputxeta vermella que amansia un llop.

Qualsevol disc d'aquest autor és una meravella!

UN LLIBRE...

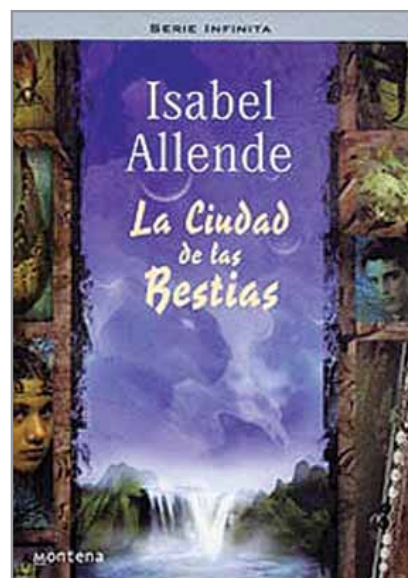
Pel primer cicle de l'ESO i per aquells que els agradin les històries de por un llibre molt recomanable és **Las Historias de Miedo** d'Alvin Shwartz de l'editorial Everest, que és un recull de contes de por d'aquells que antigament la gent explicava les tardes d'hivern a la vora del foc, envoltats d'amics.

En català podeu llegir **La Tripulació del pànic** de Pau Joan Hernández de l'editorial Edebé. Us agradarà.

Pels alumnes del segon cicle de l'ESO potser podrieu provar la lectura de **Veritats a Mitges** d'Andreu Martín publicada a l'editorial Empúries.

Isabel Allende, escriptora sud-americana, autora, d'entre altres, de la Casa de los Espíritus, proposa una sèrie de llibres d'aventures molt indicats per la vostra edat.

Com és el cas de **La ciudad de las bestias** on Àlex un noi de 15 anys acompanya la seva àvia a una expedició a l'Amazones, a la recerca d'una fascinant criatura coneguda com "la Bestia". El vitge es converteix en una extraordinària aventura en la que màgia i realitat es confonen. Àlex es retrobarà amb ell mateix i descobrirà un dels últims paradisos perduts de la Terra. Aquesta podria ser una bona opció si preferiu una lectura en castellà.

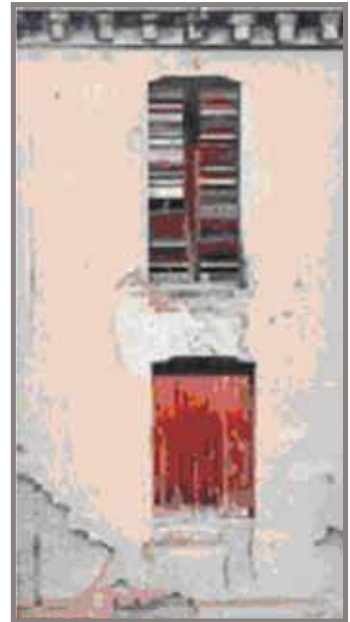
Si us voleu donar una volta per una biblioteca virtual a veure què hi trobeu, podeu entrar en aquestes dues adreces: www.ciberoteca.com o www.sol-e.com, potser trobareu alguna cosa que us interessi i us la podeu baixar al vostre ordinador i imprimir-la.

UN POEMA...

CAMBRA DE LA TARDOR

La persiana, no del tot tancada, com un esglai que es reté de caure a terra, no ens separa de l'aire. Mira, s'obren trenta-set horitzons rectes i prims, però el cor els oblida. Sense enyor se'ns va morint la llum, que era color de mel, i ara és color d'olor de poma. Que lent el món, que lent el món, que lenta la pena per les hores que se'n van de pressa. Digueu, te'n recordaràs d'aquesta cambra?

"Me l'estimo molt. Aquelles veus d'obriers - Què son?"

Paletes:

manca una casa a la mançana.

"Canten,

i avui no els sento. Criden, riuen,

i avui que callen em fa estrany".

Que lentes

les fulles roges de les veus, que incertes

quan vénen a colgar-nos. Adormides,

les fulles dels meus besos van colgant

els recers del teu cos, i mentre oblides

les fulles altes de l'estiu, els dies

oberts i sense besos, ben al fons

el cos recorda: encara

tens la pell mig del sol, mig de la lluna.

Gabriel Ferrater

UN RESTAURANT...

LA TARANTELLA

Si us agrada la cuina italiana: els espaguetis, els raviolis, pizzas, amanides, gelats ...us agradarà aquest restaurant ja que té una àmplia variació on escollir i la cuina italiana és molt més sana i alimentosa que les hamburgueses i els *hot dogs* que mangeu quan sortiu de casa.

Aquest restaurant és molt assequible de preu i està situat en un carrer molt cèntric on s'hi pot anar des de qualsevol punt de Santa Coloma.

Ah! penseu que la cuina italiana és en el fons una cuina mediterrànea, plena de fruites i verdures i que també és molt saludable prendre amanides crues, per la gran quantitat de vitamines que aporten al nostre organisme i que són fonamentals per un bon desenvolupament del nostre cos.

L'adreça és: carrer de sant Jeroni nº 75 telèfon 93.4680541 Sta. Coloma de Grnet.

No són ben bé iguals

Entre aquests dos dibuixos hi ha set diferències:

Assenyalà-hi les diferències que hi veus

ELS NOUS COMPANYS ES PRESENTEN

Enguany, com en els darerrers anys, arriben uns companys d'Institut que vénen de llocs molt llunyans, amb unes llengües i uns costums molt diferents als nostres.

Els es volen presentar en la seva llengua i així participar també en la nostra revista. Donem-los, doncs, la benvinguda!

Miaoqing Liao
Xina

我叫廖妙静，来自中国，现正在 Puig Castellar 就读。
我现在在 Sta Coloma。这是一所很不错的学校，我非常喜欢
在这所学校就读，希望大家像我一样的喜欢这个学校，这里的
老师很可爱噢！

30 Setembre 2005

2005年9月30日。

ZAKAREA

Harrac

أسم زكرياء وأن أقرأ لي

أسبح لدا، عمل جيد

وأم أن أكون لاعب

كرة القدم بيديني الله

30 SETEMBRE 2005

30 سبتمبر 2005

LI ZHU
xina

我叫胡立柱

来自中国

我现在在 PUIG CASTELLAR

我很高兴来到 Sta Coloma

30 SETEMBRE 2005

2005 9月30日

LING YUN ZHAN
xina

我叫詹玲云. 来自美丽的中国.

现在就在 Puig castellar 读书. 我非常喜欢 SANTA COLOMA.

30 settembre 2005

2005. 9月30号

la papallona

La papallona és un insecte petit,
lleuger i molt bonic.
Té unes boniques ales,
tan llargues com unes escales.

Va de flor en flor,
però a la tardor no la vegem molt.
I per acabar aquest poema,
deixem a la papallona que faci la seva.

Sergi Fernández 1C

la nit

La lluna balla.
Davant el sol.
Els ocells callen.
S'adorm el bosc.

Els estels brillen.
Surt el mussol.
Petites llums.
Tot no és fosc.

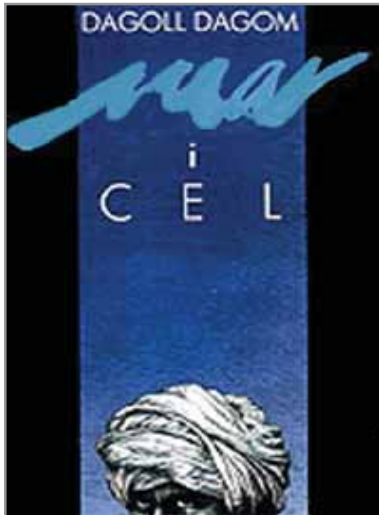
Víctor Cabezuelo 1C

- Els alumnes de quart d'ESO, el dia 13 d'octubre van anar al teatre Victòria de Barcelona a veure una de les obres més emblemàtiques del seu autor, Àngel Guimerà; dramaturg renaixentista, que malgrat l'any que va ser estrenada, el tema de fons del que parla és de gran actualitat i interès per a tothom. La sortida va ser un èxit, pel gran interès que van mostrar tots els alumnes i sobretot per l'impacte que els va produir la posta en escena del grup Dagoll Dagom. La sortida ha estat organitzada pel seminari de Català. Els professors acompanyants foren Carme Balañà, Josep Mercader, Rosa Perales i Rosa - Maria Fernàndez
- També organitzat pel seminari de Català, el dia 21 d'octubre els alumnes de segon de batxillerat que fan l'assignatura d'Història dels Països Catalans, van fer una visita guiada al Museu de Catalunya, on van veure materials exposats des dels inicis de la civilització fins l'arribada dels àrabs. La professora acompanyant és Rosa- Maria Fernàndez.
- El Seminari de Ciències comença la seva activitat tradicional, amb els alumnes de primer d'ESO de visitar i treballar els materials oferts per l'Escola del Mar de Badalona. Els professors encarregats d'aquestes visites són: Rosa Codolà i Biel Riba, que aniran acompanyats dels respectius tutors de cada grup.
- El dia 20 d'octubre l'Institut va rebre la visita d'un grup de professors i professores holandesos que venien a veure com atenem els nois i noies que arriben d'altres contrades i de quina manera s'integren en la nostra societat.
- El departament de Tecnologia ha visitat amb els alumnes del 101 la Centrals Tèrmiques de Sant Adrià i la del cycle combinat de Barcelona. Els va acompanyar Paco Molina
- La visita a la Barcelona romana ha estat organitzat pel departament de Llengües Clàssiques i hi han assistit els alumnes del grup 102. Els va acompanyar la professora Inés Creixell.
- Aprofitant que aquest any se celebra el centenari de Jules Verne, el seminari de Català ha acompanyat els alumnes de 2n d'ESO a la biblioteca de Can Peixauet a visitar una exposició commemorativa que allí s'hi celebra. Els alumnes hi assistiran acompanyats per Agustina Rico i Rosa - Maria Fernàndez.
- Pel que fa als alumnes de primer d'ESO, el proper dia 17 de novembre faran una sortida a la zona de la Garrotxa (Olot) per visitar una factoria de productes làctics "La Fageda" on una part important de treballadors són disminuïts psíquics que defensen el seu lloc de treball d'una forma responsable i activa. Posteriorment es farà una volta per Besalú, on es visitarà la ciutat medieval.
Les impressions dels alumnes d'aquesta sortida les podreu llegir en el proper número de la revista.
Els professors acompanyants seran: Conxita Bosch, Francesca Souto, Miquel Àngel Pla i Rosa Maria Fernàndez. La sortida ha estat organitzada pel seminari de Català.

mar i CEL

El passat dijous 13 d'octubre, alguns alumnes del centre vam anar a Barcelona, al teatre Victòria, situat al Paral·lel, a veure el musical Mar i Cel. Va ser un musical bastant agradable, va ser interessant, perquè mai havia vist un musical com aquest. Va ser emocionant, més que res perquè no és com la típica representació teatral, perquè es veia més real, al sortir un vaixell pirata amb les mateixes mides que els de debò. El fum blanc, quan es fa de nit, etc. Sembla molt real, la veritat és que estava molt ben treballat i organitzat. El que més em va agradar va ser quan es posa el vaixell de front, que estan tots a la punta de popa cantant i s'inclina el vaixell; va estar molt emocionant. Em vaig espantar quan van treure les armes i van començar a disparar...vaig fer un vot, perquè no m'esperava que desapareixin, o sigui va ser més el soroll! Una de les protagonistes era bastant coneguda ja que havia sortit a la primera edició de "Operación Triunfo", Elena Gadel. Aquesta noia feia el paper de Blanca, conjun-

tament amb un altre cantant que feia de Saïd, el sarraí capità del vaixell. Ells dos eren els protagonistes principals. S'estimen, però el seu amor és impossible.

Hi havia uns quinze actors més a escena, pirates sarraïns, nobles valencians, etc.

El Tema sobre el què tractava el musical era la intolerància dels cristians vers els sarraïns i viceversa.

Per acabar només dona les gràcies al seminari de Català per voler compartir aquest moment tan agradable amb nosaltres.

Gràcies

Clàudia Comella 4B

Aquesta obra de teatre, més ben dit, aquest musical, m'ha agradat molt, ja que mai n'havia vist un. M'ha sorprès el decorat perquè era un vaixell de mides reals a dins d'un teatre. A primera impressió ja em va impactar. Després els llums que posaven eren realment bonics, sobretot els llums que feien d'estrelles a la nit, et donava la sensació d'estar veient vertaderament els estels. Tot seguit, la música i les veus dels actors en van encantar però les veus que més m'agradaven eren

la dels protagonistes: Blanca i Saïd, que eren les que destacaven més.

Finalment, la història sí que em va emocionar. L'any 1609 els musulmans -moriscs- van ser expulsats de la península. Vint anys després, una noia anomenada Blanca, el seu pare, el seu promès i unes quantes dones són raptats per Saïd i la seva tripulació de pirates. Aquests eren sarraïns com Saïd. Un dia els pirates intenten violar les dones però apareix Saïd i, com que ell és el capità, ordena que deixin les dones en pau. Saïd, en veure que Blanca no sap el que va passar feia vint anys li ho explica. Blanca queda trista i sense saber què dir. Quan la tornen amb la resta de presoners, demana al seu pare el què va passar feia vint anys i li diu que el que li ha dit Saïd és cert.

Hi ha una sèrie de complicacions amb els pirates però en resum, al final Blanca i Saïd moren i són llançats al mar on els seus cossos per fi es podran unir per sempre més.

Laura Guerrero 4t B

El passat dia 13 d'octubre vam anar al teatre Victòria, al Paral·lel. Aquesta obra de teatre que es titula Mar i cel, va ser espectacular.

Vam quedar al metro a les 15.00, i vam agafar el metro per anar al Paral·lel, vam arribar a les 16:15h més o menys . Hi ha haver altres col·legis que també hi van anar. A les 17 h. vam entrar a dins del teatre i ens vam asseure a les nostres butaques.

Va començar l'obra, i com que estava tan bé, la gent callava, a mi personalment em va agradar moltíssim, va ser un musical preciós. Van fer una mitja part per a què poguéssim menjar alguna cosa, i per a que els actors poguessin descansar uns moments.

L'obra tractava... bé, no us ho explicaré. heu d'anar a veure-la, nosaltres pensàvem que no valdria res, però en dir-vos que un noi de la meva classe que no li agraden aquestes coses i sempre parla a les obres de teatre, jo em vaig fixar, i estava super atent.

Quan va acabar l'obra eren ja les 19:30h. vam agafar una altra vegada el metro per tornar a Santa Coloma, aquí vam arribar a les 20:15 més o menys i vam anar cadascú a casa seva. Jo vaig anar amb aquell xicot que no li agraden les obres de teatre i vam parlar d'aquesta obra tota l'estona, al costat meu hi havia una noia que es diu Eva que va plorar moltíssim, deia que li feia molta pena. Per acabar recomano a tothom que hi vagi, perquè és preciós.

Sara Rojas 4t B

UNA DE LES MEVES CANÇONS FAVORITES ÉS...

Aquesta cançó és una de les predilectes del Paco Gallardo, ell ens l'ha recomanat.

El seu cantat i autor és en Jaume Sisa, i fa precisament 25 anys que es va editar.

És un cant a la nostàlgia i a moltes altres coses més.

En el seu moment, es va prohibir perquè és considerava la seva lletra subversiva, que aren-gava en favor de l'anarquia, Sobretot la part de la tornada que diu. "a casa meva és casa vostra si és que hi ha casa d'algú."

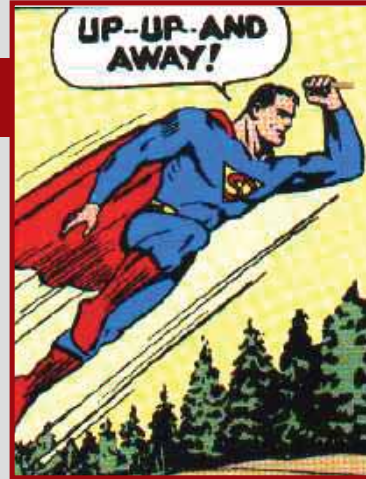
QUALSEVOL NIT POT SORTIR EL SOL

Fa una nit clara i tranquil·la,
hi ha una lluna que fa llum.
Els convidats van arribant
i van omplint tota la casa
de color i de perfums.
Heus ací a Blancaneus, en Pulgarcito,
als tres porquets,
al gos Snoopy i el seu secretari l'Emili
i en Simbad,
l'Ali Babà i Gulliver.

**Oh ! Benvinguts, passeu, passeu.
de les tristors en farem fum.
A casa meva és casa vostra,
si és que hi ha casa d'algú.**

Hola Jaimito ! Donya Urraca !
En Carpanta i Barba-azul,
Frankenstein i l'home llop,
el compte Dràcula i Tarzan,
la mona Xita i Peter Pan.

la senyoreta Marieta de l'ull viu
ve amb un soldat.
Els Reis d'Orient, Papà Noèl,
el Pato Donald i Pascual.
La Pepa maca i Superman.

Oh ! Benvinguts ...

Bona nit senyor King Kong,
senyor Astèrix i Taxi Key,
Roberto Alcázar i Pedrín,
l'Home del sac i en Patufet,
senyor Charlot i Obèlix.

En Pinotxo ve amb la Monyus,
agafada de bracet,
hi ha la dona que ven globus,
la família Ulises
i el capitan Trueno amb patinet.

Oh ! Benvinguts ...

A les dotze han arribat
la fada bona i Ventafocs
en Tom i Jerry, la Bruixa Calitxa,
Bambi i Mobby Dick,
i l'emperadriu Sissí.

Mortadelo i Filemó
i Guillem Brown i Guillem Tell
la caputxeta vermelleta
el llop ferotge,
el caganer, Cocoliso i Popeie.

**Oh ! Benvinguts, passeu, passeu.
Ara ja no hi falta ningú,
A casa meva és casa vostra,
si és que hi ha casa d'algú.**

Sota el cel del Puig

Revista de l'IES Puig Castellar

